

Fejes Csenge

Ha a fájdalom diktál

és

Elveszett ügy

- két regény egy kötetben -

Fejes Csenge

**Ha a fájdalom diktál
és
Elveszett ügy**

– két regény egy kötetben –

© Fejes Csenge, 2025.

© Borítóterv Fejes Csenge

A magyar könyv is magyar termék

mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

A borító a ChatGPT segítségével
készült

ISBN: 978-615-6929-04-4

Kiadó: Pintér Zoltán

Szerkesztő: Pintérné Gépész Bettina

A kötet a Kis Alkotók Köre támogatásával jelenik meg.

Ajánlók

Fejes Csenge írásaival akkor találkoztam először, amikor jelentkezett a Kis Alkotók Köre diákoknak szóló, irodalmi pályázatára 2024-ben. Annyit tudtam róla, hogy 16 éves és bizonyára komolyan szeretne művészetekkel foglalkozni, mivel regénnyel, novellával, verssel és illusztrációval is nevezett.

Írásait elolvasva, mellbevágó tartalommal szembesültem. Csenge saját, egy baleset folytán nehéz fordulatot vett életét dolgozza fel szépirodalmi formában. Egyedi történetmondói előadásmóddal és remek történetvezetéssel alkot olyan rendkívüli élethelyzeteket, melyekben aprólékosan kidolgozott szereplői a valóságot hűen tükrözve cselekszenek. Csenge meglátásai, jellemrajzai pontosak és hitelesek. Meglepő ilyen szavakkal találkozni egy ennyire fiatal szerző tollából.

Ebben a kötetben két regénye, egy rövidebb és egy hosszabb kap helyet. Mindkettő a betegség témáját járja körül, a tartósan betegek mindennapi, de az átlagemberétől elütő tapasztalatait, élményeit, küzdelmeit festi le fordulatos történetbe ágyazottan. Egészen biztosan elgondolkodásra készítetik az olvasót. Garantálom, hogy aki nyitott szívvel veszi kézbe ezt a könyvet, az megrendülten fogja letenni. Őszintén ajánlom tehát olvasásra nagyobb gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt, ezeket a szívszorító elbeszéléseket.

*Pintérné Gépész Bettina,
író, költő,
irodalmi pályázat szervező
és édesanya*

Olvassa mindenki nagy szeretettel az én kis „Harcos társam” kisregényét, mely igazán érzékeny témát érint és amit félig gyerekként felnőtt gondolatokkal fogalmazott meg. Hosszú a gyógyulásunk még, de ne ezért írj, hanem azért, mert nagyon jó olvasni a gondolataidat.

*Czerpán Anette
kórteremtárs, érintett*

*„Légy, mint szirtfok, melyet a hullámok folyton
csapkodnak, az pedig rendületlenül áll, s
körülötte elcsöndesül a habzó forgatag.”
Marcus Aurelius, Elmélkedések (IV./49)*

*Két gyermek találkozik egy kórházi kórteremben, ahol mindketten
testvérük elvesztését élik meg. Mindkettőjük életútját meghatározza
és eltérő módon formálja ez a súlyos teher. Sorsuk láthatatlan
szálakkal fonódik össze újra és újra, mígnem egy végzetes éjszakán
a múlt sebei tragédiába torkollanak...*

*Egy szerencsétlen balesetet követően a szerző maga is
megtapasztalta a mellőzöttség, az elutasítás és majd a kitaszítottság
keserű ízét. Talán éppen ez az élmény tette képessé arra, hogy ilyen
hitelesen és mély átérzéssel formálja meg a veszteség, a megváltás és
a megbocsátás történetét. Ez a kisregény megrázó, mégis felemelő
tanúságtétel a fájdalom átalakító erejéről – és arról, hogy a
legmélyebb sebekből is fakadhat új élet.*

Pankovics Péter

*Öcsémnek
Majd, ha felnősz olvasd el!*

*„Olvasónak lenni annyit jelent, hogy sosem leszel magányos és
soha nem fogsz unatkozni.”*

Joanne Harris

„Az egészség nem minden, de az egészség nélkül minden semmi.”

Arthur Schopenhauer

**Ha a fájdalom
diktál**

Volt egy nap, amikor csak álltam az erkélyen egy pohár borral a kezemben. Nagyon egyedül voltam és arra gondoltam senkinek sem hiányoznék. Aztán rájöttem, hogy a betegek csak rám számíthatnak. Orvosnak álltam. Ez a hivatásom. A minimum, hogy eszerint élek.

A hintaágyon ketten üldögéltek. Onnan tekintettek szét az előttük elterülő látványon. Felettük madarak repkedtek csicseregve a habos felhőfoslányok között. Már laposan süttött a nemrégén még izzóan tűző, mostanra már langyosra váltó nyári napsugár a bíbor-narancsba öltözött láthatár pereméről. Halkan beszélgetni kezdtek.

– Kevesek vagyunk mi ehhez. Túlbecsültük magunkat – hajtotta a fejét a fiatal nő Hunor mellkasára.

– Nem vagy kevés, csak hülye! – nevették el maguk mindketten. – Tudod, mi neked a bajod, Szerelmem? – tette fel a kérdést Hunor. – Az, hogy mindenben a hibáidat látod és nem a javaidat – simogatta a nő hosszú, szőke haját.

A nő alig bírta visszatartani a könnyeit. A férfi az ő rezgéseit követve halkan a fülébe súgott, mintha egy kisgyereket vigasztalna: „Tudod, mi mindketten hülyék vagyunk, mert még mindig csak itt ülünk és semmit sem cselekedünk” – felállt a hintaágyról.

– Gyere, Szerelmem! – sóhajtott, miközben a nőt a kerekesszékebe emelte. – Itt kezdjük el! – térdelt le a szőke szépség elé. – Hozzám jössz feleségül?

2003.

- Szia. Hogy vagy? - kérdezte fivérét a fiú, miközben csövek lógtak ki testvére testéből, és mindenhol lilás foltok fedték bőrét, ahogy az ágyban feküdt.

- Komoly? - kérdezett vissza a fiú. - Épp haldoklom az onkológián, kisöcsém, de nagyon jól vagyok.

- Ha van erőd kioktatni, mint mindig, akkor még van időnk.

- Ne reménykedj! - válaszolt nyersen a fiú. - Ezek az utolsó napjaim!

- Ezt olyan tárgyilagosan mondod, mint ahogy más vajat vesz a boltban - tartotta vissza könnyét az öccs a félelemtől, hogy egyszer csak megszűnik létezni testvére.

- Hunor! - lágyult meg a fiú hangja. - Igazad van. Ez pont olyan tárgyilagos, hisz ez a tény, és nem tudunk mit tenni ellene.

- Tudom - szisszent fel a 15 éves ifjú. - Hiányozni fogsz! - nem bírt mást kinyögni.

- Gyere ide, kisöcsém. Hagy érezzelek még egy kicsit! - épp mikor Hunor bátyja mellé feküdt volna, jutott eszébe a sütemény, amit neki hozott. Ez volt a kedvence. Pont mikor már beleharaptak volna, akkor tolták vissza a kórterembe a fiú szobatársát, aki szintúgy fivérével érkezett.

- Kértek sütit? - tette fel az ártatlan kérdést Hunor, mire a testvére sorstársa bólintott. - Ott van, vegyél csak - mutatott Hunor a kosárra és a szobatárs fivére adott egyet saját testvérének, mivel fivére mozgásképtelen állapotban volt. De ő maga nem evett. „Biztos marja a gyomorgörcs” - gondolta Hunor, miközben bátyjához bújt, mint kisgyermek a

plüssmedvéhez, reménykedve benne, hogy talán még egyszer érintheti.

Miután a látogatási idő letelt és Hunor már a legközelebbi buszmegálló felé vette az irányt, azon töprengett, hogy mikor változott így meg az életük. Nemrég még ahogy egymást püfölték és tagadták az érzelmeik elemi erejét, most úgy kapaszkodtak szövetségben, amíg kezük zsibbadásnak nem indult és még azon is túl, hisz a halál után már nem érezhetik majd a másik lelkét.

Hunor immáron a buszon ülve és bámulva a semmibe, ami a végtelen határánál, a mindennél érte, képtelen volt feldolgozni azt az űrt, ami már most vállán ült, mint egy hű társ, aki sosem hagyja el.

~

Zádor némán sétált a folyosón. Nem lelte az igazságot, hiába kutatta, amint fivérét mellette tolták a nővérek. Csak nézte testvére fáradt arcát és még csak gondolkozni sem maradt ereje.

A héten ez a harmadik rohama volt és még csak keddnél tartottak. Lehet, hogy tényleg itt a vége, hiába tagadta? Nem! Fiatal elméje nem akarta és nem is bírta befogadni, hogy testvére túra közbeni hirtelen rosszullete nem egy egyszerű gyomorrontás.

A kemoterápia már lejárt és semmit sem segített, csak a haja hullott ki fivérének, ami egykor olyan dús volt, mint nagyapjuké, amiben még a fésű is megállt minden egyes reggel. És most, mint nagyapjukban, úgy benne is egyre halványult az élet.

Nem bírta a látványt. Nem hitt a szemének, hogy életerős öccse egy kibelezett halként csapkod a szárazföldön, amit már senki sem dob vissza a vízbe. Mikor a szoba elé

értek, már voltak bent a másik beteg mellett, így próbálta lenyelni fájdalmát.

– Kértek sütit? – lágyan csengett a fiú hangja, aki szintúgy testvérét látogatta, de szemében szélvihar tombolt. Zádor elvett egyet fivérének, de ő maga nem evett, nem volt étvágya a kórházi rémálmom közepette.

Órákkal később, az éjszaka közepén hívták Zádor szüleit. A család szélesebben a kórházhoz ért. A beteg fiúnak még az állán folyt a hányása, mikor odaértek, de már nem lélegzett. Feladta a küzdelmet szervezete. A testében növekvő rémkép győzött az élet felett.

Zádor összeomolva mellé borult és heves záporral kísérte a fiút az örök öröm országába. A látvány: testvére még itt van mellette, de már csak egy test, ez már nem is ő – örökre elméjébe vésődött a kép. Mikor elolvasta a gyászfeldolgozási útmutatókat, erről az érzésről senki sem írt. Magát kezdte hibáztatni. Miért nem volt itt vele, mikor egy új világba lépett? A testvérét hibáztatta: Miért lépett át oda? Majd a nagy vihar után szélcsend állt be. Szálló pipacsszirmok simogatták arcát, és mint mikor a rémálomból hirtelen felébred, és realizálja, hogy az csak egy álom: egy tévképzet jelent meg, melyben benne ragadt: már tudta, ki szállította a vörös pipacsszirmokat.

~

Másnap Hunor szokás szerint a fivéréhez tartott és lomhán végigcaplatva a szélesen tátongó folyosókon, az onkológiai osztályhoz ért. Betért testvéréhez és kedélyesen üdvözölte remélve, hátha egy kis színt csempészhetsz a kórházi életbe, ha már a fiú fénye egyre halványul.

Testvére fájdóan nézett rá, tükrözte azt a hazug érzést, amit látogatója árasztott. Tudta, mi vár rá. Látta az este

folyamán és átérezte. Minden porcikája beszippantotta a volt szobatársa fájdalmát és a család lelkének hangos csattanását, amint nagy sebességgel a gödörbe húzza a fájdalom.

A fiú, akivel együtt küzdöttek a legyőzhetetlen ellen, elesett a csatatéren, mint egy hős, egy megkopasztott lovag. Elvették mindenüket: csak a betegség maradt. Már elfogadták, hogy bekövetkezik egy hangos ágyúdörrenés, de még így is csak nevettek a harcmező kellős közepén. Együtt, két megkopasztott harcos, pajzs nélkül néztek farkasszemet a halállal, de elmúlt a félelem, mikor egymásra nézhettek, és tudták, „Neki is ugyanaz fáj”.

Hunor látott már testvére szemében szörnyű viadalokat, de most nem látott mást, mint a kard árnyékát. Nem látta többé a szobatársat és annak fivérét. Korábban, mikor Zádorral összenéztek a gyógyszerszagú szobában, ők is tudták, mi fáj a másiknak. Egy örök kapocs a fájdalom.

~

Néhány nap elteltével Hunor ült testvére kihűlt teste mellett, de nem érezte azt az úrt, amitől olyannyira félt, viszont egy apró rontás nőtt rajta, – hogy mire hazaért és a testvére székébe süppedt, mint mindig, mikor emlékezni akart meleg mosolyára – már nem érzett semmit. Már látni sem látott semmit, csak nézett szűkre húzott szemekkel a széles távolba... Hirtelen minden megváltozott. Már nem futhat testvéréhez tanácsért. Már nem beszélhetik ki a lányokat. Már nem duzzoghatnak a szülői szabályokon. Az, aki a gyermeklétet jelentette neki elment és már sosem jöhet vissza. Nem követhetnek el csínyeket április elsején és nem lehetnek mérgesek a másakra, ha megette a saját nassolni valójukat. A gyermeki lét messze szállt, és lelkére ült a trónbitorló: a hideg valóság.

– Ha letusoltál, szeretnék veled beszélni! – szólt oda az utolsó 400 méter után Kerubina edzője.

– Rendben! – lihegte tüdőjét kiköpve a fiatal futótehetség.

Ahogy a lány az öltöző felé tartott, minél mélyebben próbálta átérezni az eufória azon szegmensét, mikor már az örömtől és nem a fáradtságtól kapkod levegő után.

– Végre! Itt az EB – motyogta magában, amint a tusfürdőt habosította testén. – És én megnyerem! – biztatta magát, majd a fürdés végeztével edzőjéhez ballagott.

– Nagyon jó menet volt, Keru! Ha így haladsz, első leszel! – jelentette ki a férfi boldogan.

Miközben Kerubina hazafele sétált, a sötét felhők felett áttört Holdfény a magasba repítette. Bízott benne, hogy most még éppen a harminc előtt, huszonkilenc évesen, ereje teljében az egész világot körbejárja tehetségének híre.

Hazaérését követően még egy óracska kardiózott, majd újra tusolt, evett és álomra hajtotta a fejét.

~

Az egyik kiöregedőben lévő rezidens fáradtan járta a folyosókat, hiszen egész este bent volt a műtőben, ahol tanulmányozta egy autóbalesetben gerincét szétzúzott ember lényegében új gerincének behelyezését. Mikor az orvosi hivatás mellett rakta le voksát, bele sem gondolt abba, hogy ennyi szenvedést fog látni, bár eredetileg pont azért kezdte, hogy a küszködőket megsegítse.

Ahogy a rezidens elhaladt az egyik műtő aljában egy síró kislány mellett, aki az éppen lélekhalált szenvedő szüleibe

próbált kapaszkodni, – akik a kislányhoz hasonlóan más világban jártak, nem voltak jelen a valóság agóniájában – újra látta maga előtt fivérét. Éles fájdalom szúrt szívébe, ami lassan lüktetni kezdett.

– Sajnálom! Benedek feladta a harcot! – tudatta a rossz hírt a családdal az egyik műtőorvos. – Nem sikerült eltávolítanunk az áttétet.

Hunorba, a fiatal rezidensbe, mintha villám csapott volna. Földbegyökerezett lábait tépkedte maga után. Legszívesebben a kislányhoz rohant volna és ha nem szállt volna inába bátorsága, szorosan átölelte volna, mint ahogyan őt már senki testvére halálát követően. Megállt és megfordult, nem erőlködött tovább. Csak nézte a családot és engedte, hogy fájjon a múltja. Majd, mikor görcsbe rándult gyomra lassan lazulni kezdett, tétován továbbállt.

Ahogy a pszichiátriai osztályon át a lifthez tartott, csörgött a telefonja.

– Stabil. – dörmögött bele egy mély és sajátjához hasonlóan kimerült hang mindenféle köntörfalazás nélkül. A férfi tudta, hogy a „gerinccsere” sikerült. Hunor megkönnyebbülten haladt tovább és örömében minden türelmetlenül várakozó páciensre biztatóan rámosolygott. „Van még remény!” – üzentek tekintette. Engedte, hogy a nemrégis súlyos mélabú helyébe: – Nem sikerült a műtét! – a mindent elsőprő kedély lépjen: – Megmentettük egy életet! – ilyen ez a kórházi kettős lét.

~

Zádor a várótermi részén ücsörgött a folyosónak. Sápadt arcán élénk szemei világítottak, mint egy kristály.

– Egy kis türelmet! – kérte az orvos, szokás szerint és alakja messze vészett.

Ahogy az egyik dolgozó a másikat váltotta, úgy egy ismerős férfi jelent meg. Zádor nem értette, egyszerre miért kezd remegni egész testében, majd ahogyan a férfi közeledett, az egyre növekvő feszültség, mint villám a fába, agyoncsapta.

A hirtelen felvillanó fénytől szinte magvakult és csak a fájdalmat látta. Esztét veszítve csak nőtt benne a feszültség, mint egykor testvérében a daganat.

Mikor a fiatal férfi elhaladt előtte és rámosolygott, kétes erő fogta el. Hunor után iramodott, és lesből figyelte a rezidens útját. Mikor meglátta, hogy liftbe száll, gyorsan a lépcső felé futott és csak remélte, hogy utoléri a nagy fémszerkezetet.

Lélekszakadva rohant lefele a lépcsőn, a fájdalom a legbelsőbb lényét mozgattatta meg. A lift megállt, és a rezidens kiszállt belőle. Zádor fél pillanatig kétrét görnyedt, majd a férfi után iramodott.

Nem lehetett tudni, mi mozgatja lábait, mintha önálló életet éltek volna. Teste átvette a tudata feletti irányítást, lelke pedig a teste felett. Mintha nem is az esze irányított volna, hanem a spiritusza, amiről már azt hitte, végleg elveszett. A frissen feltépett, régi hegből áradó vérfolyam újra megbolondította. Pedig már stabilnak hitte magát, de mikor a férfi felé fordult a fehér köpenyében, rögtön tudta, hogy mit fog csinálni. Egy szemernyi kétség sem támadt benne.

- Jó napot! Ismerjük egymást? - kérdezte a rezidens.

- Igen. Te már nem emlékszel rám, Hunor? - válaszolt a férfiből tébolyult lény. Pontosan tudta, hogyan tudja manipulálni az embereket. Hunor zavarba jött: ha tegezi, biztos régről ismeri, talán még gyerekkorukból. És a neve: csak egy jó ismerős nevezi meg az embert.

- Zádor vagyok - folytatta a férfi elbűvölően.

- Zádor! - kiáltott fel Hunor. - Te mit keresel itt? Ugye... csak nem?

- Nem! Nem vagyok rákos! - közölte, tudván, a férfi testvéreikre utal. - De te látom, átálltál a másik oldalra - simította meg a munkaruhát.

- Igen. Jó segíteni! Nekem hátha sikerül! - mondta Hunor büszkén. - De te mi járatban erre?

- Anyukám... - próbált minél közelebb kerülni Zádor Hunorhoz és tudta, hogy egy sérültet egy sérült tud a leginkább befolyásolni. - Nem elég az öcsém... még anyám is... - csuklott el művin a hangja, hisz édesanyja élt és virult.

- Istenem! - kiáltott fel Hunor őszinte együttérzéssel.

- Tudok valamit segíteni?

- Már nem... - mély csend következett. - Te, hogy vagy? - váltott hirtelen témát.

- Ööö... - Hunor nem tudta hova tenni a jelen szituációban ezt a hétköznapi, semleges kérdést - Én jól vagyok - motyogta, majd kedélyes beszélgetésbe kezdtek.

Zádor megtudta, hogy nagyjából, hol lakik, és azt is, hogy a hétvége folyamán családi összejövetelt tartanak. Jó férfi módjára kibeszélték még azt is, hogy milyen autójuk van és annak mennyi az üzemanyag-fogyasztása, így az infláció idején. Zádor már pontosan tudta, hogy mit keressen, hol keressen és mikor.

~

- Kislányom! Kislányom! - köhögte egy nő kétségbeesett hangon a nagy füstfelhő közepén.

De egy erős kezű tűzoltó megragadta a karját és húzta ki az utcára. - Kislányom! - visszhangozta tovább az asszony sikolya. - Bennmaradt! Bennmaradtak! - sápítozta remegő ajakkal, ahogy csak a torkán kifért, melyen a korom, mint rossz tréfa, a rózsát fedte.

- Hányan vannak még bent, asszonyom? - kérdezte az egyik hamucsósz óriási tömlővel a kezében.

- Hárman - sírta. - A kislányom is!
- A másik kettő felnőtt? - kérdezte a férfi sürgető hangon, mire a nő egy néma igent bólintott. A férfi a szolgálati kis CB rádió készülékébe kiáltott:
- Két felnőtt és egy gyerek! Hozzátok ki őket gyorsan!

~

- Félek! Segítség! - kiáltozta a kislány.
- Itt vagyok! - szólt Hunor és felkapta a szinte eszméletlen gyermeket. Hangosan robbant egy gázpalack. A férfi baljával védte a kislányt jobbával egy falnak támaszkodva. Megvárták a következő robbanást is, aztán átvágva a nagy lángoszlopokon és az udvaron találták magukat. Hunor nem is érezte, miképp feszül szét teste az égésektől, mikor kiértek az eszméletét veszített kislánnyal a karjában - aki öntudatlan is egy plüssmackóba kapaszkodott. Rögvest a mentősökhöz mentek.

A zokogó anya utolsó erejével letépve magát az oxigénről, a gyermekéhez rohant.

- Köszönöm, bátyám! - szólt oda Hunorhoz a külföldön élő húga, akinek kimentette lányát.

Remélték, hogy még felébred a gyerek. Amikor az utolsót nyomták a gyermek mellkasán, magához tért, de ekkor rémes jelentés jött.

- A harmadik bennégett!

Hunor azonnal tudta, ki maradt bent. Körül sem kellett néznie. Rémes érzés, mikor elvágják a köldökzsinórt... A férfi már nem is foglalkozott semmivel. Csak elbújt fedele alá, észre sem vette, hogy éppen a hordágyon viszik. Észre sem vette, amint a lángok a régvolt otthonát emésztik. Csak nézte szűken a semmit.

~

Hunor csak feküdt az kórházi ágyban. Az unokahúga túlélte, az anyja nem, ő meg itt rohad: fél teste égési sebeket mutat. Szó szerint teljes balja megégett.

- Uram? - lépett be egy félénk nővér. - Önt keresik - három egyenruhás rendőr jelent meg a fáradt férfi látókörében.

- Jó napot! Hogy van? - lépett be egy rendőr az ajtón.

Hunor csak legyintett.

- Tekintsük úgy, mintha már túlestünk volna a felesleges körökön. Megtalálták? - kérdezte a gézzel körbe kötözött rezidens, aki most az ellentétes oldalra került. Ismét... pontosabban most először ő maga.

- Igen - válaszolta a rendőr, aki érezte a férfi fájdalmát, tehetetlenségét és mindennek tetejébe a végső kimerültséget. Felfogta, hogy szörnyű napokon van túl, így a biztosúr megértően és alázattal adta át a bűnelkövető aktáját. - Ismeri? - kérdezte, mikor Hunor harmadszorra rándult össze a fájdalomtól.

- Igen - suttogta döbbenettel hangjában. - Pár napja beszéltem vele - próbálta megemésztetni a tényeket.

- Honnan ismeri? - vette elő jegyzetét az éppen szolgálatban lévő Kiss Zsolt.

- A testvéremmel volt egy kórteremben, mielőtt még meghalt volna - gödröt ásott tekintetével a rendfenntartó szervek éppen előtte ülő tagjának szemébe és hagyta, hogy a férfi félve kerülgesse, majd mikor megunt a szánalmat, hirtelen belelökte. - Rákos volt.

- Részvétem - szólalt meg Kiss.

- Nem szükséges. Ilyenbe inkább senki ne vállaljon még csak egy aprócska részt sem - Hunorból, mintha egészen más beszélt volna, nem a nyájas férfi nézett a biztosúrral farkasszemet, hanem egy határozott és nyers ember.

- Ne haragudjon... - engedte el a témát zavarodottan az egyenruhás. - De miért találkoztak az elmúlt napokban?

– Véletlen összefutottam vele az egyik kórházi folyosón. Arra utalt, hogy a halott édesanyja miatt van ott, de ezek után kételkedem benne.

– Jogos a kétsége, hiszen a pszichiátriai osztályra ment.

– Tehát tébolyult? – kérdezte Hunor szarkasztikusan.

– Igen – vette fel stílusát a rendőr. – De elkaptuk és most éppen a lehetséges pszichés okokat vizsgáljuk egy szakértővel.

– Mit kell ezen vizsgálni? Elmebeteg és kész. Majdnem megölt mindenkit. Felnőtteket és gyerekeket, az anyámat sikerült is. Ez nem szándékosság?

– Azt is vizsgáljuk.

– Nem kell vizsgálni! Amikor beszélgettünk, elárultam neki nagyjából hol van a ház, és milyen az autóm. Elmeséltem neki a családi találkozót, én hülye. Én szolgáltattam neki az információkat önként. Még csak fel sem tűnt, hogy mi járhat a fejében. Miattam, vagyis értem őt, hogy nekem fájjon. Csak tudnám, miért! Összekötött minket a sors, a fájdalom, most meg ő okozza a világ legégetőbb érzését. Ezzel hogyan éljek együtt? Tudta, mit keressen. És már akkor tudta, mit fog tenni. Ő kérdezgetett. Egyáltalán halott az anyja?

– Nem, uram.

– Hát az enyém már az – mondatta a kétségbeesettség és a düh a fiatal felnőttel. – Tudok még valamiben segíteni? – kérdezte indulatosan.

– Egyelőre nem, uram. A gyanúsított kihallgatása után megkeressük Önt.

– Ámen – mondta Hunor búcsúszóul.

~

Bekövetkezett a nagy nap. Kerubina rózsaszín felsőben és kék kispadrágban állt a rajthoz. Az óriási stadionban ezrek szurkoltak nekik. Egészen más volt a hangulat, mint mikor

elképzelte. A szíve a fülében dobogott. Fülíg érő szájjal várta a rajtot. A közönség általi robaj először megijesztette, majd mikor a kockás zászló meglibbent, hatalmas energiát adott neki. „Vigyázz, kész, fuss!” – zengtek gondolatai.

Körülbelül már a háromszázadik méternél tartottak, mikor hirtelen, minden előzmény nélkül, maga alá csuklott a bokája és a nagy lendületnek köszönhetően Kerubina végigvetődött a pályán, míg végül erősen nekicsapódott a kordonnak és hirtelen mozdulatlanná vált. Minden erejét összeszedve sem bírt mozdulni. Mikor realizálódott benne a probléma és az egész testére kiterjedő éles fájdalom megsüketítette, akkor csak magának maradt az óriási stadionban. „Vigyázz, kész, felállni!” – erőltette továbbra is, majd mikor már elvesztette önmagát is, éles kép vágott belé. Már csak azért imádkozott, hogy kibírja az elkövetkezendőket, mint egy agilis sportoló.

A versenytársai közül is néhányan felbotlottak benne, de ők tovább futottak, míg Keru már soha többet nem bírt felállni.

Zádor lerágott körömmel várta az orvosszakértőt. Még ő maga sem fogta fel, hogy mit is tett valójában. Hangosan nyikorogni kezdett egy ajtó a túloldalon és néhány hangos lépéssel később egy kosztümös, női alak jelent meg előtte.

– Jó napot! – köszönt a hölgy előre, aki már megszokta, hogy egy ilyen helyzetben hiába várja az udvariasság ezen formáját. Udvariasság??? De hiszen egy gyilkos ült előtte!

Zádor köszönésképp bólintott. A férfi arca sápadt volt és beesett. Szemei alatt nagyobb karikák feküdtek, mint az Alföld, valamint ajkát véresre harapdálta.

Mikor a pszichológiai elemzés kezdetét vette, Zádor a poklok poklát járta meg. A nő mindenféle módon próbálta triggerelni a férfi agyát, vele együtt emlékeit is. A nő elsősorban a gyilkosság módjáról faggatta, hiszen ez egy megszokott módszer, ha az adott alanyok el akarnak valamit vagy valakit törölni a múltjukból, a kérdés már csak az, hogy ki volt az eredeti áldozat és miért jutott az elkövető arra a következtetésre, hogy nincs jobb megoldás.

Az kétségtelen volt, hogy a férfi mentális betegséggel küzdött, és súlyos tévképzeteket gyártott magának. A szakértő úgy gondolta, hogy ezeknek is valamifajta köze lehet az ügghöz. Nem mellesleg a mentális problémák a férfi testvérének a halála után következtek be, tehát idő hiányában elsősorban erre az életszakaszra fókuszált a kihallgatás során.

Zádor zokogva mesélt a múltjáról és a küzdelmeiről. Az egyetlen dolog, ami a szakértő számára kiderült, hogy Zádor a kezdetektől fogva tagadta testvére betegségét és úgy hitte, a kórházban betegítették meg több „statisztával” együtt fivérét.

Az igazságügyi elmeorvos szakértő nem igazán tudta

értelmezni a „statiszta” jelen esetben való értelmét, de elegendőt hallott ahhoz, hogy egyfajta „mentesítő” diagnózist állítson fel a férfi javára. Bár Zádor homályosan beszélt, szavaiból az tükröződött, hogy a rezidenst akarta eltenni láb alól, ám az egy örök dilemma maradt a szakember számára, hogy kik voltak ebben a meglehetősen komor történetben a „statiszták” ... az orvosok... az ápolónők... kik lehettek ők?

2019.

- A vádlott bűnös rongálásért, garázdaságért, többrendbeli súlyos testi sértésért és előre megtervezett emberölésért. Az ítélet kényszergyógykezelés az IMEI-ben – zengtek a bíró szavai a hűvös tárgyalóteremben.

Zádor némán, összebilincsel lábakkal és karokkal hagyta el a termet. Hunor és a családja megkönnyebbülten távoztak a két éven át zajló jogi eljárás végeztével.

~

2022-2023.

Hunor némán merengett a lakása erkélyén egy pohár borral a kezében. Már nem számolta hányadik pohár. Csak nézte az egyre sötétedő égboltot, ahogy lassan ezernyi, apró pont világította be.

Néha nagyon fáj, néha kevésbé. Elképzelte, ahogy fivére édesanyjukhoz bújik a csillagok közt. Gyermekként, így képzelte a Mennyek országát.

De valami lehúzta, és a gondok egyre nehezedő ösztönege alatt, még egy pohárral töltött. Az üveg már üresen állt. Olyan üresen, mint ahogyan a szíve. Fázni kezdett, pedig a bor égette belülről, így bement a lakásba.

Lomhán a kanapéra vetette magát. Enyhén fáj a feje, de csak mosolygott rajta. Néha csak azért ivott, hogy ha az alkohol zsibbasztja, akkor nem a fájdalom emészti.

Eszébe jutott az utolsó este, amit még anyjával töltött, mielőtt még uralni kezdték a lángok a házat, amiben felnőtt. Hamuvá vált és füstként szálltak el élete képei a szeme előtt.

A bátyja szinte egész életében haldoklott. Hunornak nem volt szíve mással játszani vagy később társalogni. Nem bírta

elengedni őt. A bátyja volt a legjobb barátja is egyben és mikor a szervezete feladta a harcot, ott maradt egyedül, szívében az üresség sajgó érzetével.

Egyetlen mentsvára az anyja volt, de már hozzá sem menekülhetett. Vajon ő, hogyan menekült a lángok elől? Menekült-e egyáltalán, vagy csak feladta? Várt rá, és ő nem tudta megmenteni? Ott hagyta egyedül az anyját, mint az apja?

Az apja világutazó hajós. Hunor alig pár évente látta. Fogalma sem volt, ki ő, mi ő valójában. Talán fel sem ismerné az utcán, ha szembe jönne vele. Csak annyit tudott róla, hogy két szenvedélyének él. A hullámoknak és a nőknek. Ahol éppen kikötött, ott fogant új gyermeke. Hunornak fogalma sem volt, hány testvére lehet szerte a világban. Csak örült, hogy egyáltalán a hűgát ismerte, de ő is túl távol volt. Nem ért el hozzá.

Egyetlen életcéljává az vált, hogy beteget mentsen. Ezzel akarta elnyomni a gyászt, ám hiábavaló volt számára az az öröm, amit akkor érzett, mikor kihúzott egy beteget a halál torkából. De a páciens, aki visszanézett rá, sosem a bátyja volt. Sosem! Ezen felismerésekkor mindig kihagyott egyet a szíve, hogy utána ismét önzetlenül elhivatott legyen.

Jól tudta ő azt is, hogy az alkohol szeszélyes társ, de ő mindig ott van. Mindig, ha érte nyúl.

Elaludt a kanapén.

Másnap az ébresztője hajnalban keltette. Hiába szerette a munkáját, a reggelek nehezen teltek. Még mellette hevert a tegnapi esti pohár, ami egy apró foltot festett a bútorra.

Lassan összekészülődött és munkába indult.

A kórházban minden orvos, minden nővér előre köszönt neki. Ilyenkor Hunor mindig egyfajta kettősséget érzett szakmatársai iránt, hiszen tudta, hogy nem tisztelik és nem szeretik, hanem csak félnek tőle, mert tudják, hogy az egyik legbefolyásosabb kolléga a többi között, hisz ő el is végzi a

munkáját, és megköveteli mindenkitől az emberséges és szakmai hozzáállást. Tudja jól, hogy sokaknak nehezebb esik emberként kezelni a betegeket, de ő nem hagyott más választást. Néhány éve vált csak orvossá, de a saját szakterületén elhivatottsága és rengeteg túlórája okán, már nemigen érték meglepetések.

Sorra jöttek a páciensek, míg végül egy fiatal, szőke szépség gördült be hozzá kerekesszéékén.

Hirtelen nem tudta, hogy honnan lehet ilyen ismerős ez a fiatal hölgy, majd sebtében eszébe jutott a futóbalesetről elhíresült Európa-bajnokság.

A nő elmesélte neki a történetét. Hunor rögtön együttérzést tanúsított. Megértette a nő problémáját, és segíteni akart neki.

Mikor a páciens elhagyta a rendelőt, Hunor figyelve a volt futó bájos vonásait, úgy remélte, sikerült oltalma alá venni ezt a fiatal beteget is.

~

A fiatal nő reménykedve ült a váróban. Már annyi műtéten átesett, már annyit szenvedett, már azt is elfogadta, hogy élsportolói múltja ellenére kerekesszéékben éli le a még hátra lévő életét, de a mindent felemésztő fájdalmát semmi sem szüntette meg, amivel viszont nem bírt már együtt élni. Gyűlölte a fájdalmát, ami megkeserítette mindennapjait.

Túl fiatalon kapta a pofont. Mi sem erősítette fel jobban benne ezen érzést, hogy egyedüli ifjúként ült a hatvan év feletti korosztály közt az idegsebészeten.

Egy zsengekorú orvoshoz érkezett, akiről nagyon sok jó véleményt halott a fizio- és fizikoterápiákon a többi betegről, akik egymásközt mindig megosztották a tapasztalataikat, hiszen egymásban megbízhattak, míg nagyon sok egészségügyis csak a saját malmára hajtotta a vizet, a beteg